

er Spørgsmaal om, er ikke blot om en Fortolkning af en kongelig Resolution, men ogsaa om Fortolkningen af de Bestallinger, som ere meddeelte de vedkommende Embedsmænd. Hvorvidt de skulle fortolkes paa den ene eller den anden Maade, maa dog vist berøve paa, ikke blot den enkelte kongelige Resolution eller de enkelte Bestallinger, men paa, hvorledes saadanne kongelige Resolutioner i Almindelighed affattes, og paa, hvorledes saadanne Bestallinger udfædtes. Man kan, troer jeg, ikke af den enkelte komme til noget Resultat, uden at sammenligne den, navnlig med Bestallinger af lignende Beskaffenhed, og endelig forekommer det mig dog at være yderst betænkeligt og at fordre den nøieste Overveelse, dersom man skulle komme til det Resultat, at Regeringen i en Overgangsperiode — thi det er vel at mærke, at denne Resolution skriver sig fra Mai 1848, da vi befandt os i Overgangen til en constitutionel Forfatning — skulde have givet en Resolution, som stiftede visse Embedsmænd større Rettigheder, end der i Almindelighed blev tilstaaet Embedsmændene. Dersom vi skulle komme til dette Resultat, forekommer det mig virkelig, at det vilde være saa overordentligt og saa besynderligt at forudsætte om de Ministre, som da vare de styrende, at jeg ikke ved, selv om der forelaae de stærkeste juridiske Beviser derfor, om jeg vilde komme til at antage det. Med Hensyn til selve Sagen vil jeg ikke nægte, at for mig har det, som den høitagtede Finantsminister har anført, været aldeles overbevisende, for mig er der aldeles ingen Tvivl, jeg anseer det for afgjort, at vedkommende Embedsmænd hverken have nogen juridisk Ret, eller at der efter Villighed kan tilstaaes dem Noget.

Finantsministeren: Maaſtee det maa være mig tilladt at tilføie en factiſk Bemærkning til det ſidſte Foredrag, nemlig den, at den kongelige Resolution af 25 Mai 1848, ſom viſſelig blev givet under en Overgangsperiode, er ſaa langt fra at give Vedkommende nogen Ret, — ſelv om den ikke indeholdt den Betingeſe, den indeholder, — der var bedre, end hvad de paagjældende Embedsmænd hidtil havde haft, at den tværtimod gjør akkurat det ſamme, ſom nu foreſlaaes, nemlig nedſætter Rønningen for denne

Clasſe, ſom tilforn varierede mellem jeg huſter ikke rigtig om 900 eller 1000 Rbd. og 2000 Rbd. Tilforn kunde denne Clasſe ſtige til 2000 Rbd., men ved denne Resolution af 25 Mai 1848 nedſattes dette Maximum til 1800 Rbd. akkurat paa ſamme Maade, ſom det nu i Loven foreſlaaes at ſulle nedſattes til 1600 Rbd., ſaa at, hvis man nu ſkulde gjøre ſig ſkyldig i Uretfærdighed mod vedkommende Embedsmænd, er ialtfald Begyndeſen gjort dertil ved Resolutionen af 25 Mai 1848, og der kan ikke være Spørgsmaal om, at vedkommende Miniſtre, ſom bare Anſvaret for, hvad der da ſteete, ſkulde have ſat diſſe Embedsmænd i en mere fordeelsagtig Stilling end den, hvori de befandt ſig inden den Tid, da de netop ſatte dem paa en mindre gunſtig Fod.

Krabbe: Da den ærede 1ſte Landsſtingsmand for 1ſte Kreds (Ganſen) allerede har haft Ordet to Gange, har han anmodet mig om paa hans Begie at aflægge den høitærede Finantsminiſter ſin Tak for den Anviſning, han har villet give ham til at kunne henvende ſig til ham for at ſaae noiere Oplyſninger i denne Sag; men han har ikke følt nogen Trang dertil, da han har troet ſig tilſtrækkeligt oplyſt. Imidlertid vilde det have været ham meget behageligt, hvis den ærede Finantsminiſter ſelv vilde have meddeelt ham diſſe Oplyſninger.

Slensborg: Jeg ſkal tillade mig at henvolde mig til, hvad den ærede 3die Landsſtingsmand for 3die Kreds (Beſſely) nyligt anførte. Det er mig ikke beſjendt, at der nogenſinde har været tilſtaaet Embedsmænd Erſtattung for lucrum cessans, uden netop i det af den ærede Finantsminiſter anførte Tilfælde, nemlig de militære Embedsmænd, ſom gik af i 1842, ſom paa en Maade fik Noget, man kunde kalde ſaa. Jeg ſkal derimod tillade mig at anføre et Exempel, ſom mulig kunde beviſe det, hvorfor jeg taler, hentet fra hvad der har fundet ſted i Hof- og Stadsrættten, efterat jeg har haft den Ære at være Medlem af den. Da jeg kom derind, havde den Aſſeſſor, ſom var Præſes i Forligeſescomiſſionen, et perſonligt Tilſæg ſom ſaadan. Nu, kunde man ſige, maatte alle Aſſeſſorerne, ſom vare i Rættten, kunne vente ved Vacance i Forligeſescomiſſionen at indtræde der ſom Præſes og